

Henk van de Belt - Buurtactivist en Bijlmerbewoner van het eerste uur

Rond half zeven 's avonds zat Henk van de Belt, grafisch ontwerper en Bijlmer-bewoner sinds 1970, thuis achter zijn computer. Het was een heldere herfstcrag, overdag was hij wezen zeilen op de nabijgelegen Gaasperplas.

En toen: een enorm lawaai, een dreunende klap en een reusachtige rookkolom achter de flat. „Ik greep mijn video 8-camera en rende naar buiten”, vertelt Van de Belt in zijn appartement in de flat Kikkenstein, waar hij nog altijd woont. „Bij de plek van de ramp was een enorme vuurzee. Stukken gebouw en spullen vielen naar beneden. Ik zag mensen in paniek over de galerij rennen. Aan de balkonkant sprongen mensen. Overal gillende mensen. Van alle kanten kwamen sirenes toesnellen.”

In shock filmde Van de Belt wat hij zag. „Eilanden van vuur” in het gras voor zich. Parfumllesjes, afkomstig uit het vliegtuig, die ontploften in brandende kerosine. Hij weet het merk nog: Drakkar. "Uit de taxfreeshop dacht ik, maar ik zag nergens slachtoffers. Verbijsterd en aangeslagen stond ik tussen buurtgenoten bij het inferno. Toen plots: ik moet m'n ouders bellen. Maar de telefoon thuis deed het niet.”

Van de Belts opnames waren de eerste beelden van de ramp die 's avonds te zien waren in journaal. Plankgas was hij naar Hilversum gereden, om ze naar de NOS-redactie te brengen. „Ik heb die beelden later teruggezien op de BBC, CNN, de Duitse tv. Ze gingen de hele wereld over.”

De weken erna was Van de Belt, die voorzitter was van de bewonersvereniging, onafgebroken in touw. Hij gooide de collectieve ruimtes van de flat open, „zodat mensen konden praten over de ramp dichtbij.”. Zamelde spullen in voor de vele ontheemden die met alleen nog hun kleding in een hotel wachtend op een huis. We kregen ook nieuwe spullen zoals 50 fornuizen. 50 tv's, 100 keukensets, 250 gordijnen, 200 meter vloerbedekking, 600 maaltijden. Als hij denkt aan de „golf van medeleven” die er in het land loskwam na de ramp, raakt hij dertig jaar later geëmotioneerd. "Dat was echt hartverwarmend."

Hoe afschuwelijk het ook was, door de ramp is de Bijlmer wel „ontdekt door de politiek en de media”, zegt Van de Belt. „Voor die tijd was de wijk een een vergeten gebied. Na de ramp werd de bijzondere Bijlmer, deel van Amsterdam Zuidoost, ontdekt. Er werden plots kinderseries opgenomen.”

De Bijlmer is anno 2022 een betere plek om te wonen, zegt Van de Belt. Er is meer sociale cohesie." Van de Belt wil niet meer weg uit de mooie dynamische groene Bijlmer.

De ramp heeft Van de Belt nooit meer losgelaten. Met Comité Pa Sem geeft hij aandacht aan de vele helden en helpers tijdens de ramp en de jaren erna. Pa Sem raakte zwaargewond bij het redden van een jongetje uit de vuurzee. In 1993 publiceerde hij met de Werkgroep Vliegverkeer Bijlmermeer een 'tegenonderzoek' naar de toedracht van de ramp. "Bij overleggen met Schiphol namen we geen toastjes; we kwamen om te praten. We maakten met witte piepschuimplaten de 5 meter hoge tekst "QUIET!" die vanuit cockpits te lezen was. De tekst was door de gele "E" ook als "QUIT!" te lezen want veel bewoners hadden grote angst gekregen voor die vliegtuigen.

Of hij het als een last ervaart dat zijn leven verknoopt is geraakt met de Bijlmerramp? „De ramp heeft me in de 30 jaar heel veel zcp-uren gekost, maar ik zie het ook als een voorrecht. Ik heb mensen kunnen helpen, veel positiefst bereikt en heb samengewerkt met gepassioneerde onderzoekers, actievoerders, journalisten en enkele toffe volksvertegenwoordigers. Helaas hebben de lessen voor toekomst die de Parlementaire Enquête Vliegcramp Bijlmermeer ons gaf in 1999 de politieke cultuur in Den Haag maar weinig veranderd.

<